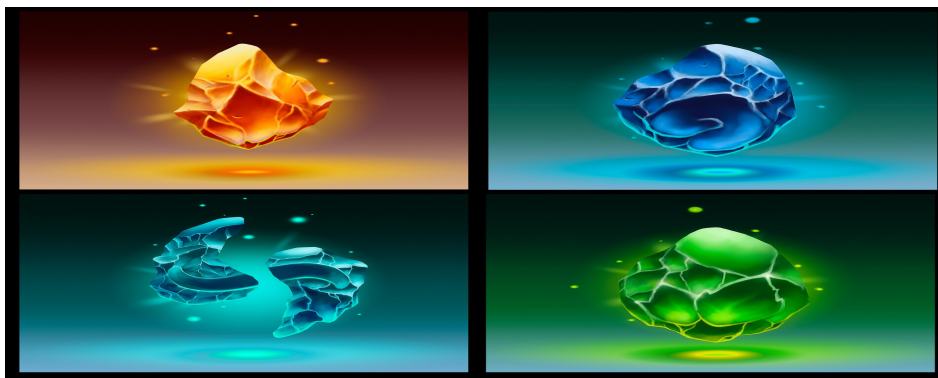

Talions Skygger Prolog 5

Fiddian Ravenskjold, Elementernes Sendebud

En sagte hvisken bar gennem strømme af luft, gennem flammers knitren, gennem jordens dybe rødder og havets evige bølger. Den kaldte – ikke med ord, men med uro.

I hjertet af det høje nord lå det mægtige bibliotek, hvor troldmænd i generation har samlet sig for at studere magien samt vogte over balancen i verden. De mægtigste af disse troldmændene mødtes i et konklave kaldet **Elementernes Konklave**, for at tale Elementernes sag.

Og her stod Fiddian Ravenskjold, indkaldt for at påtage sig en opgave på vejene af selveste konklavet.

Hans kappe bølgede som røg i vindstille luft, vævet af tråde, der syntes at tilhøre alle fire elementer på én gang. Hans øjne bar gløden fra ild, dybden fra havet, tyngden fra jorden og klarheden fra himlen. En troldmand ikke blot af lærdom, men af balance.

Foran ham svævede fire ældgamle symboler – relikvier af rå kraft, hver pulserende med sit eget liv. Konklavens stemmer talte ikke som én, men som mange i harmoni.

“Talions vakler.”

“Balancen er brudt.”

“Skyggerne vokser, hvor lys engang herskede.” Fiddian knælede ikke. Han bøjede sig kun en anelse, i respekt – ikke i underkastelse.

“Talions blomstrede under vores gave,” sagde han roligt. “Elementerne bragte liv, orden... og håb.

Hvad er det, I frygter?” Et øjeblik blev alt stille. Så kom svaret.

“Det, der ikke burde eksistere... lever der nu.”

Et syn ramte ham – som et slag. **Røde måner. Blodritualer. Skygger, der ikke fulgte deres ejere.**

Sjæle, fanget mellem verdener. Og midt i det hele... noget ældre.

Noget, der ikke tilhørte hverken elementerne – eller menneskene.

Fiddian rejste sig langsomt. “Så det er ikke blot kaos,” sagde han. “Det er... modstand.”

“Det er forurening,” svarede Konklavet. “Noget modsiger vores kræfter. Noget æder af balancen.”

Et navn hviskede gennem elementerne, som en forbandelse.

Xarkoth.

Flammerne blussede. Vandet trak sig. Jorden knagede. Vinden skar. Fiddian lukkede øjnene et øjeblik.

“Så jeg skal ikke blot observere,” sagde han. “Jeg skal finde kilden.”

“Du skal forstå den,” lød svaret. “Og hvis nødvendigt... standse den.”

Et af relikvierne svævede tættere på ham – en krystal, skiftende mellem alle elementernes former. Ikke en gave. Et ansvar.

Talion er ikke længere blot et land,” sagde Konklaven. “Det er en slagmark for kræfter, der ikke bør mødes.

Fiddian greb krystallen. Et øjeblik stod tiden stille. Så forsvandt han.

Langt mod syd, hvor skove engang stod grønne, men nu hviskede i mørke toner, åbnede luften sig lydløst.

Fiddian Ravenskjold trådte frem. Han stod stille og betragtede landet. Han kunne mærke det straks.

Ikke bare mørke, men noget, der svarede igen. noget, der kæmpede imod selve elementerne.

“Talion...” mumlede han.

Hans blik gled mod horisonten, hvor skygger syntes at bevæge sig, selv i stilheden.

“Du er ikke bare plaget.”

Han strammede grebet om krystallen. Du er ved at blive forandret.

En kold vind rejste sig omkring ham, som om landet selv trak vejret i hans nærvær.

Og et sted i det fjerne.....svarede noget.

Fiddian smilede svagt. Ikke af glæde – men af erkendelse. Godt,” sagde han stille.

“ Så lad os finde ud af... hvem der gemmer sig i skyggerne.”

